

תורה אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספטר
איורים: מירי וינרב

פרשת בשלח תשפ"ג

תלונות של פקקים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת בשלח תשפ"ג תלונות של פקקים

ילדי משפחת גרינבוים עלו בהתרגשות לרכב של אבא. נדמה להם שעברו כבר שנים מאז הפעם האחרונה שבה ראו את סבא וסבתא, והנה, כעת הם נוסעים לבקר אותם בביתם שבמונסי.

"אני כבר לא יכול לחכות לטעם שוב מהעוגיות שוקולד-ציפס-קרמל המפרסמות של סבתא," אמר שימי בעודו חוגר את חגורת הבטיחות. "כבר כמעט שכחתי את הטעם שלהם!"

"לא נראה לי שאפשר לשכח טעם מיחד כל כך." הגיבה בתיה. "אני כבר מחכה לראות את הגנה החדשה של סבתא. אמא אמרה שסבתא מגדלת שם מלפפונים ועגבניות!"

איצי הרים את מבטו מהספר שקרא. "סבא ספר לי בטלפון שלאחרונה הוא רכש ש"ס וילנא דפוס ראשון, ואני כבר מחכה ללמד ממנו. אתם מתארים לעצמכם, גמרא בת 150 שנה?"

"אני רוצה לראות את הכנפים של סבא וסבתא!" ציצה יעלי הקטנה.

"כנפים?" שאלה בתיה. "סבא וסבתא הם בני אדם – אין להם כנפים."

"כן נכון!" התעקשה יעלי. "אמא ספרה לי שהם טסו לארץ ישראל!"

"יעלי," אמר איצי. "הם טסו במטוס. לבני אדם אין כנפים. וגם אלו היו לנו כנפים, לא היינו מסגלים לעוף, כי צפיפות העצמות שלנו גבוהה מדי."

בעוד אבא ממשיך בנסיעה, הילדים פטפטו בעליזות, ודברו על כל הדברים להם הם מחכים בבקור אצל סבא וסבתא.

אבל ככל שהתקדם הזמן, התנועה החלה לזרם יותר ויותר באטיות, עד שהמכונית נעצרה עצירה מחלטת, והמשפחה מצאה את עצמה באמצע פקק תנועה כבד.

"מה קורה, אבא?" שאל איצי ממקומו שבמושב האחורי.

"אני לא כל כך יודע," אמר אבא, מנסה ללא הצלחה להשקיף אל מעבר לטור המכוניות הבלתי נגמר שהשתרר לפנייהם. "נראה שהנסיעה הזאת הולכת לארוך הרבה מעבר למשערה."

"ממש נפלא!" מלמל שימי. "ברגע זה כבר הייתי אמור להיות באמצע לאכל מהעוגיות של סבתא."

"שימי, אמר אבא בעדינות. "בואו לא נתלונן. יש כל כך הרבה דברים שעלינו להודות עליהם."

"לי אין!" המשיך שימי לומר בתסכול גובר. "ועכשו יעלי גם נרדמה לי על הכתף, והיא נוחתת ישר אל תוך האזן שלי. כמה גרוע יותר כבר יכול להיות?"

"מספיק, שימי!" אמר אבא, הפעם בקול תקיף יותר. "לא יהיו יותר תלונות בנסיעה הזו. לא ככה מתנהגים יהודים."

שימי הפסיק להתלונן, אבל המשיך לשלח מבטים זועפים לעבר יעלי, שנראה היה כי נחירותיה רק הולכות ומתגברות.

"אבא, פנה איצי אל אביו בנימה מכבדת. "אני יודע שאנחנו משתדלים תמיד לא להתלונן, אבל לפעמים זה מאוד קשה, במיוחד כשאנחנו תקועים ככה בפקק אינסופי. אפלו בני ישראל במדבר התלוננו, לא?"

"איצי, הגיב אבא. "אתה חושב שבני ישראל התלוננו על כל דבר קטן? תאר לעצמך שיצאת למסלול של שלוש שעות ביום רותח, והנה אתה מגלה ששכחת לקחת אתך בקבוק מים. אתה חושב שהיה לך קצת לא נח?"

"בטח!" הסכים איצי. "זה בודאי קשה יותר מאשר להיות תקוע בפקק. אבל אם הייתי במצב כמו שתארתי, אני מתאר לעצמי שהייתי מוצא מישהו שיסכים לתת לי בקבוק מים או פחית קולה."

"בסדר", המשיך אבא. "אבל בני ישראל הלכו יומם ולילה, במדבר רותח ויבש. ככה היה במשך שלושה ימים רצופים! ולא היה ממי לקחת מים, ובודאי לא היו שם פחיות קולה. היו שם אנשים, נשים וטף, ואפלו תינוקות קטנים. ולא הייתה להם אפלו טפה אחת של מים לשתייתם! ולמרות זאת, במשך שלושה ימים אף אחד לא התלונן. הם לא השמיעו ציוץ! אתה מאמין?"

"אבל האם לא כתוב בתורה שהם כן התלוננו?" שאלה בתיה.

"כן, אכן הם התלוננו, אבל רק אחרי שלושה ימים, וגם אז, הם התלוננו פעם אחת. הרב אביגדור מילר מסביר שהסבה שהתורה מספרת לנו את הספור הזה היא כדי ללמד אותנו כמה גדולה הייתה מדרגתם של בני דור המדבר, עד כדי כך שהם התלוננו רק אחרי שלושה ימים של יבש וצמא. מדבר באנשים במדרגה נשגבה ביותר! אף אמה, במשך כל ההיסטוריה, לא הייתה מצליחה לעמד בנסיון כזה מבלי להתלונן."

"אף פעם לא חשבת על זה", אמר שימי בהכנעה. "אני מתנצל על כך שהתלוננתי. ברוך ה', אנחנו יושבים ברכב נח, ואפלו הביאנו אתנו בקבוקי מים אם מישהו יהיה צמא."

בדיוק אז, החלה התנועה שוב לזרם. "וואו, ברוך ה'!" אמר אבא. "נראה שנגיע לסבא וסבתא בתוך עשרים דקות!"

וילדי משפחת גרינבוים נשענו אחורה, והחלו שוב לפטפט על כל מה שמחכה להם בביתם של סבא וסבתא.

שבת שלום ומברך!

צידה לדרך

בכל פעם שמתחשק לנו להתלונן על משהו, עלינו לזכר כיצד אבותינו עמדו בנסיון ולא התלוננו, גם בתנאים הקשים ביותר. הבה ננסה ללכת בדרךם, לשלט בעצמנו, ולחשב רק על הדברים הטובים שה' עושה עמנו!